

Schovelin: Naar den højtærede Finansminister — selvfølgelig med en vis Ret — lagde saa overordentlig megen Vægt paa, at der ganske bortset fra, hvorledes alt andet forholder sig til Forsommeren især i Henseende til Tilstanden paa Pengemarkedet, dog vilde være den Forskel paa Situationen til den Tid og den nuværende, at der er tilvejebragt Balance paa Statsbudgettet, og at dette ikke vilde kunne undlade at gøre et lyst Indtryk paa de udenlandske Laangivere, tror jeg, Finansministeren noget overdriver dette Moments Betydning, hvorfor jeg for mit Vedkommende ganske undlod at komme ind paa det. Thi jeg gaar ud fra som givet, at de Folk, som overhovedet ville laane den danske Stat Millioner, eller Hundrede af Millioner, som det her drejer sig om, ikke gaa ud fra paa noget Tidspunkt, heller ikke nu, at den danske Stat skulde være saa forrykt ikke at bringe Balance paa sit Budget, saa at de virkelig skulde sige til sig selv: Vi ville først se, om de Mennesker skulde være saa fornuftige at bringe deres Indtægter og Udgifter til at balancere, før ville vi ikke laane dem noget. Det forekommer mig at være en ganske absurd Betragtning. Jeg mener, at de gaa ud fra som givet — netop fordi de mene, at den danske Stat er Kredit værd —, at der til Foraaret foreligger den Situation, at der er Balance paa Budgettet. Netop som Følge deraf tror jeg ikke, at den Omstændighed, at dette faktisk bliver gennemført, paa nogen Maade forandrer Laangivernes Syn paa os. I øvrigt maa jeg overfor den højtærede Finansminister sige, at ganske vist skal man i Almindelighed vogte sig for at være Spaamand og ganske særlig med Hensyn til Pengemarkedet, som er underkastet saa mange Luner, men jeg maa gentage, at man kan slutte noget af Forholdene i Aar. Det er højt rimeligt, at hvad der skete i Aar, vil gentage sig næste Aar, at med andre Ord Skatteopkrævningen i England vil trække længere ud, Pengemarkedets Stramhed vedvare længere ud paa Foraaret end sædvanlig, og man maa i hvert Fald, selv om man ikke kan spaa noget, regne med, at det franske Laanemarked bliver mindre tilgængeligt, end det har været i en lang Aarrække.

Den højtærede Finansminister vil have lagt Mærke til, at jeg for mit Vedkommende ikke har betegnet de Laanetilkaar, der her ere opnaaede, som særlig ugunstige. Som Forholdene ligge, synes jeg snarere, de maa betegnes som gunstige. Men jeg vil advare imod at drage nogen som helst Slutning fra, hvad der er foregaaet med engelske

Statsveksler i disse Dage, idet, saaledes som den højtærede Finansminister nu oplyste, treasury bills vare diskonterede til en gennemsnitlig Rente af $3\frac{5}{16}$ pCt. Thi det, man aldrig maa tabe af Sigte, er, at treasury bills tegnes i det engelske Indland, og hvis vi kunde komme saa vidt, at vi kunde faa vore Skatkammerveksler diskonterede i Indlandet, vilde jeg anse det for slet ikke at have nogen som helst Betænkelse. Hvis det danske Pengemarked nogen Sinde bliver saa velhavende og rigeligt, at det af og til kan diskontere danske Statsveksler, selv om det skal være til noget højere Rente, er det uhyre behageligt for Staten at have sine Penge anbragte i selve Landet, navnlig under vanskelige internationale Forhold. Saa maa og vil enhver Stat med største Koldblodighed finde sig i at betale en Smule mere. Det opvejes langt ved den Fordel, det er, at have indenlandske Penge i Stedet for at være afhængig af en Stormagtstat som Laangiver.

Naar den højtærede Finansminister dernæst fremhævede, at hvor store Beløb der end forfaldt nogenledes til samme Tidspunkt til Foraaret og i Forsommeren, vare de ikke større, end at det neppe vilde gøre noget særdeles stort Indtryk paa det internationale Pengemarked, har han fuldstændig Ret deri. Om der paa een Gang bliver Tale om Fornyelse af et Laan paa 75 eller 100 Mill. Francs eller lignende, spiller selvfølgelig aldeles ingen Rolle, hvis Forholdene til den Tid ere fuldstændig rolige og normale. Men det er slet ikke den Omstændighed, jeg har fremhævet, at det er det, at saa store Beløb skulle fornyes paa en Gang, der vanskeliggør Situationen, men det, at man maa være belavet paa, at hele den internationale politiske Situation vil være særlig spændt til Foraaret, og at man som Følge deraf kan forvente, at disse Penge, naar de forfalde til Udbetaling til Foraaret, ogsaa ville blive fordrøede tilbage. Det var netop i Begyndelsen af Juli i Aar, at den tyske Kanonbaad „Panther“ gik til Agadir, og jeg anser det for særdeles tvivlsomt, om de danske Statsveksler, hvis de forfaldt under en saadan Pengekrise som den i Slutningen af August og September derefter, saa vilde blive prolongerede. Jeg mener, det er et farligere Tidspunkt, vi gaa i Møde, i Retning af internationale Forviklinger end noget andet, vi tidligere ere gaaede i Møde, og det forekommer mig derfor nødvendigt at vise dobbelt Forsigtighed.

Jeg har saa et Par Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel